

Těch pět dní se zdálo jako věčnost. Ale přeci jen, hodinku po hodině, se nakonec přesypaly kamsi do historie a to, nač jsem se tak těšil, se stalo skutečností. Stojím tu v plné trampské parádě a přede mnou - les!

Ještě naposled nasaji jeho vůni do mohutné hrudi a zmizím v bujném porostu. Sbohem školo, sbohem auťáky, markety a človíčkové spěchající s taškami nákupů do svých kójí. Kdes zůstal, mistře odborného výcviku, posuvným měřítkem opovržlivě zkoumající plody mé práce? A kde jsi ty, Pěnkavová od nás z baráku se svým smrdutým hadrem a kbelíkem špíny? Sem do hájemství divočiny za mnou neproniknou tvé kydy o chuligánech, co si nevotíraj boty, bábo!

Za těchto úvah postupuji stále hlouběji do nitra hvozdů. Tu překonám plavným skokem polom, paže ohýbají mohutné haluze bránící mi v postupu. Usárnu na svých širokých zádech ani necítím. Náhle zaslechnu zurčení vody; jak se blížím, mění se v dravý hukot a za okamžik stojím na břehu rozvodněného potoka. No jistě, příroda neotvírá svou náruč zdarma všem! Ale čím je pro mě tato drobná překážka?

Můj pohled přejíždí několik v proudu čnějících kamenů. Voda se o ně rozstříkuje, přeskákat po nich bude pro mé pružné tělo pouhou formalitkou.

Hop a hop a hop a ajta! Kámen, zřejmě podemletý, povolil pod podrážkou mé kanady a kácí se do vln! Naštěstí jsem se stačil trochu odrazit. Nad hlavou se mihne větev. Paže se vymrští a už se nesu vzduchem nad řvoucími vlnami. Druhý břeh je naštěstí nadosah. Jako pravému trampu je mi namyšlenost cizí, ale stejně - vidět tak ten skok Tarzan!

Kráčím dál, aniž se ohlédnu. Jaké asi další dobrodružství mi les chystá? Brzy uvidím! Teď stoupají mé kroky vzhůru do příkré stráni. Svah se stává stále strmějším, ale já necítím únavu, postupuji vpřed klidně a mé plíce nasávají kyslík s vůní pryskyřice. No né - ještě z toho začnu nakonec psát básně!

Náhle stoupání končí. Stojím na vrcholu ostrého hřebenu a přede mnou se otevírá obraz neskutečné krásy. Kam mé oko dohlédne, vidí rozvlněné moře stromových vrcholů, jen támhle a tam dál ční - jak majáky - jakási rozeklaná skaliska. Nad tím vším pluje v sluneční záři černá silueta dravce, jehož mocný skřek občas protne monotónní šumění větru v korunách toho lesního oceánu.

Mé oči lačně vpíjejí překrásný pohled, když chladný rozum zavelí: „Je třeba jít!“ Upravuj si popruh uzdy a lehkým krokem sestupuji dolů. Pohybují se hbitě a neslyšně, očima sleduji cestu, abych prasknutím suché větve či pádem lavinky kamení nenarušil podvečerní koncert ptáků v korunách.

V tom můj sluch zachytí slabé zachrastění.

V tu ránu stojím nehnutě na místě, se zatajeným dechem naslouchám - vteřina, dvě - a již z podrostu vychází statný jelen. Setrvávám nehnutě, když mě král lesa konečně spatří. Zastaví se snad jen deset metrů ode mě. Naše oči se setkají.

Ten okamžik se zdá nekonečný. Šestnáctérák se mnou beze slov hovoří:

„Vím, příteli, že mi nepřicházíš brát a ničit mé království. Ne, ty sem patříš tak jako já, neboť tvé srdce je otevřené a mysl čistá! Buď zdrav - příteli!“ Plavnými skoky mizí jelen mezi kmeny stromů, zatím co já stále stojím jak přimražen. Opravdu se mi to jen nezdálo?

Chystám se znovu vykročit, když v tom za zády...

„Péťo, pojd', máš na stole večeři!“

V divočině

Napsal uživatel Vláďa Krýsl
Pátek, 03 Duben 2009 04:00

"Jó, mami," odpovídám a otráveně se zvedám ze židle, která úlevně zavrže.

"Měl by si jít taky ven, Péťo, je tam krásně. Jsi jak bledule, pořád zalezlej u toho počítače. Proč se nejdeš taky projít - třeba do lesa!"

"No jó, mami, já někdy pudu, teď mám rozdělanou takovou zajímavou hru, víš!? Někdy pudu - jindy."

Mámě to asi moc není, ale už mlčí a já do sebe rychle házím drůbeží tlačenu, abych už mohl zas zasednout před monitor a pár kliknutíma se přenést tam do divočiny, kam celou svou bytostí patřím!

Vláďa Krýsl

Trapsavec 2008